

El concurs l'oposició i el concurs-oposició

per

J. TRAGANT



SOVINTEGEN les convocatòries a concurs, a oposició i a concurs-oposició per a proveir places tècniques o administratives entre metges que reuneixin certes condicions assenyalades a les convocatòries respectives.

No hi ha dubte que és molt més noble seleccionar el personal mitjançant aquests formulismes, que nomenar-los sense cap requisit. Sembla que donar les places vacants sense prèvia selecció, siguin degudes al favor, sigui regalar-les, i el qui la gaudeix no senti la satisfacció interna d'haver-la guanyada.

Per altra banda, l'entitat que convoca la provisió de places valent-se d'un d'aquests mitjans dóna idea de justícia, i de sostreure la vacant a les influències polítiques o a les amistats particulars.

Tres són les varietats de selecció més correntment emprades.

El concurs.

L'oposició.

El concurs-oposició.

El sistema de concurs, quan es fa ben fet i amb totes les garanties, amb tribunal competent, sospesant bé els mèrits de cada concursant, és el que s'emporta tota la nostra simpatia.

Presentar-se a un concurs significa en primer lloc, que ja fa un cert temps que s'exerceix i que durant aquest temps s'han fet uns treballs que si més no, han servit per a millorar l'educació científica del concursant, són com comprobants del profit científic que aquell metge ha tret de l'aplicació de llurs activitats en profit de la medicina en general i en particular d'ell mateix. Com que els treballs no poden improvisar-se sinó que són fruit de la persistència, necessita temps per a fer-los, per aquest motiu un bon concursant ha d'ésser un home ja fet, amb un cert nombre d'anys d'exercici de la medicina, i mai no pot ésser-ho un metge tot just llicenciat.

L'oposició és tot el contrari del concurs; són condicions favorables a l'opositor la joventut, el gaudir de bona memòria, el no tenir feina particular i poder dedicar moltes hores a estudiar, tenir facilitat de paraula, i una emotivitat no exaltable, la qual cosa fa que habent estat un bon estudiant es pugui ésser en poc temps un bon opositor.

El concurs-oposició hauria d'ésser la suma de les qualitats del concurs i de les de l'oposició, amb tot és el sistema que posat a la pràctica resulta més dolent.

Hem dit abans que per a ésser un bon concursant es necessita ésser un bon treballador i fer uns anys que es treballa, i hem dit que l'opositor més apte és un jove; són, per tant, dues coses diferents que difícilment poden trobar-se reunides. No és que vulguem dir que per a